

Fellinger Károly

Szárazkorty

(Vallvadir)

Liberecben, vagyis
a régi Reichenbergben
voltam a múlt század
nyolcvanas évei közepén
katona. Mielőtt bevonultam,
annyit tudtam a városról,
hogy itt született Porsche,
a híres autómárka tervezője,
s a helyi textilipari technikum falán
Radnóti Miklós-emléktáblát helyeztek el,
mert a költő annakidején, egy évig
a főiskola hallgatója volt.
Liberecről a szlovák koberec szó
jutott elsőnek az eszembe,
ami szőnyeget jelent,
és szépen rímel a város nevével.
A katonaságnál aztán
magyarságomnak annyit köszönhettem,
hogy mindjárt az orvosi kivizsgálás után,
alig nyírt meg az utolsó napját töltő,
Csallóközből származó katona,
az őrnagy az esti eligazításon
kiállított a sorból,
s mindenki szeme láttára kopaszra
nyíratott.
Miután lekerültem a kiképzésből
az öreg katonák közé,
azok valahogy megtudták,
hogy verseket írogattam és
szavaltam civilben,
hát parancsba adták, főleg a cseh anyanyelvűek,
hogy mondjak el egy verset magyarul,
addig nem hisznek el a múltamból semmit.

Villanyoltás után szavalni kezdtem
Nagy László Vallvadír című versét.
Szégyelltem magam, mert egyszer sem
sültem bele, pedig akkor rögtönözhettem volna,
társ szerző lehettem volna,
kigúnyolhattam volna a többieket,
vagy megtudhattam volna,
hogy a szlovák katonák közül
ért-e valaki magyarul.

(Kopogások)

Katonaéveim alatt egy ideig
Karolinak hívtak
a században.

A személyazonosságimban
nem szerepelhetett
a magyar keresztnemem,
de miután szeretteim
a nekem küldött levelekre
rendszeresen
Károlyt írtak,
a szlovákok nem hívtak többé Karolnak,
a csehek sem Karelnak,
igyekeztek Károlyként szólítani,
vagyis Karolinak.

Többször megsértődtem emiatt, de
ma már úgy gondolom,
ez inkább
a tiszteletük jele volt.

Még akkor is,
ha minden egyes levélért
tíz fekvőtámaszt
kellett megcsinálnom.

(Névsorolvasás)

Az első katonai névsorolvasás
előtt a kiképzőtiszt azt mondta,
mindenki a maga anyanyelvén
jelezze a jelenlétét. A szlovákok a tu,
a csehek pedig a zde szót
kiáltották a nevük elhangzása után.
Én zavarban voltam. Nem
tudtam pontosan, mi is a tu és a zde
magyar megfelelője.
Aztán azt kiáltottam, hogy itt.
Mindenki hangosan kacagott rajtam.
A kiképzőtiszt rendes katona volt,
a névsorolvasás után felvilágosított,
hogy Szlovákiában élek,
s a szlovákok, már ne is haragudjak,
de előbb voltak itt, mint
a magyarok. Vagyis a helyemben
belegondolna, mit is kiáltson
névsorolvasáskor.

(Tengermély)

Amikor lázadó,
fiatal katona voltam,
arról álmodtam
a legtöbbször,
hogy üldöznek,
de nem bírok kiáltani,
egy hang sem jön ki
a torkomon,
most meg, közel a hatvanhoz,
a koronavírus fenyegetettségében,
önkéntes karanténban,
szinte naponta
álmodom arról,
hogy lebénulnak a végtagjaim,
nem bírok mozdulni, s hogy
hiába járatom a számat,
nem hallja meg senki.